

Φάληρος 26 Ιουνίου 1913

Φίλτατοι,

Ἐλᾶς ἀποστέλλω μερικὰ τραγούδια τοῦ Σααδῆ διὰ τὴν «Ποικιλήν Στοάν», τῆς ὁποίας μὲν μεγάλην μον χαρὰν ἐπανεῖδον τὴν ἔκδοσιν.

Δυποῦμαι δτι μοι ἀπολείπει δ καιρὸς διὰ νὰ τοὺς συνοδεύσω μὲ Εἰσαγωγὴν εἰς τὸ θαυμάσιον ἔργον τοῦ Μεγάλου Πέρσου Ποιητοῦ, δ ὅποιος διὰ τοῦ Γκιοντιλιστάν καὶ τοῦ Μποστάν τον κατέχει ὑπέροχον θέσιν εἰς τὴν παγκόσμιον Ποίησιν. Ἐλπίζω νὰ τὸ πράξω εἰς εὐθετωτέραν ὥραν ὑπὲρ τῆς ἀγαπητῆς «Ποικιλῆς Στοᾶς».

Μὲ πολλὴν τιμὴν

ΜΙΧΑΗΛ ΑΡΓΥΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΠΟ ΤΟ "ΓΚΙΟΥΛΙΣΤΑΝ,, ΤΟΥ ΣΛΑΔΗ

Η ΩΜΩΡΦΙΑ

Ἐπαν σ' ἔτα διαβασμέρο : « — Τοῦ Σονκτάρον τὸ γαρέμι
ζούβει σκλάβαις ζαχαρένιας, ποῦντε θῆμα ἢ κάθε μιά.
Πῶς λουπὸν γὰ τὴν Ἀϊζάζη μοναχὰ ἡ καρδιά τον τρέμει,
μιὰ ποῦ ἐκείνη δὲν ἀξίζει μέσα σ' ἄλλα τὰ κορμιά ; »
Καὶ τοὺς εἶπεν : « — ὅ,τι μπλένει στῆς καρδιᾶς μας τὰ παλάτια
φαίνετ' ὅμορφο στὰ μάτια.

Οταν δ ἀρχοντας θὰ δείξῃ τῆς ουμπάθειας τον τὰ χάδια,
Και στὸρ πειὸ καρὸν ἀκόμη γὰ καλὸς θὲ νὰ φαρῇ.
Κι' ὅταν πάλι καταφρόνιας δείξῃ δὲν ἀλλοιε οημάδια
Κι' ἦδιοι οἱ αὖλοι ἀκόμη θὰ τοῦ πόγονυν τὴ φωρῇ !

Σᾶν θωρῷ κανεὶς μὲ μάτια κακιωμένα κὶ ἀγιωπά,
καὶ τὸν Ισσήφ ἀκόμη ἀσχημο θὰ τὸν θωρήσῃ.
Και σᾶν βλέπῃ μὲ τὰ μάτια τῆς καρδιᾶς δέ τ' ἀγαπᾶ,
καὶ τὸν Βελζεβοὺλ τὸν ἴδιον ἄγγελο θὰ ζωγραφήσῃ . »

ΤΑ ΚΑΛΑ ΤΗΣ ΣΙΩΠΗΣ

Ἄποιοι δοῦλοι ἐνὸς Σονκτάρον εἶπαν σ' ἔταν ὑπορργό :
« Τί σοῦ εἴτε δὰ δὲ Σονκτάρος γὰ τὴν τάδε τὴν δονέτιά ; »
Κι' ἀπεκριθῆσεν ἐκεῖνος : — « Τί μπορῶ νὰ ξέρω ἐγώ ;
Θὰ τ' ἀκοῦστε μοναχοί οις ἀπὸ τὸν ἴδιο Βασιλῆα . »

Κι' ἀπαρτίσανε: — « Εσύ σαι, σὺ ὁ Βεζύρης ὁ μεγάλος
 ὅπου κυβερνᾶς τὴν χώραν:
 ἀπ' τοῦ Βασιλῆα τὸ στόμα ποιὸς μπορεῖ νὰ μάθῃ κι' ἄλλος
 ὅ,τι ξέρεις ἀπὸ τώρα; »
 Καὶ τοὺς εἶπε: — « Μ' ἐρωτήσεις τότε τέτοιες τί μὲ τρῶτε;
 ἀν δὲν ἡμουν μπιστικός του Βεζυράδες θᾶσθε τότε! . . . »
 « Ο ξυπνὸς ποτὲ δὲν λέγει κι' ὅσα ξέρει κι' ὅσα μάθη.
 « Αν θὲς δῆλο τὸ κεφάλι κρύβεις, δὲν τὴν ξέρει μὲς στὰ βάθη. »

Ο ΒΑΣΙΛΗΑΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ

ΣΙΧΑΝ ποτὲ ρωτήσει
 τὸν Βασιλὴν Ἀλέξανδρον τὸν "Ελληνα καιπόσοι:
 — Πῶς τόσες χώραις μπόρεσε μονάχος νὰ σκλαβώσῃ
 σ' Ἀρατολή καὶ Δύσι,
 μὰ ποῦ δὲν είχε τόσο βιὸς καὶ γῆ καὶ ζωὴ κι' ἀνθρώπους
 σοῦ οἱ οργαδές οἱ παληοὶ μὲ τόσο βιὸς καὶ τόπους;
 Κι' ἐκεῖνος ἀποκριθῆκε:
 — Μὲ τὴν βοήθεια τοῦ Θεοῦ, ποτὲ μου δὲν ἐπίχραγα
 λαδ ποῦ σκλάβος μου ἔγινε κι' οὐτε ποτέ μου ἐμίχραγα
 τοῦ βασιλῆα τους τ' ὄνομα, τάχα γιατὶ ἐπικήθηκε.
 « Μεγάλος δὲν θὰ λογασθῇ κανέρας ἀπ' τοὺς ἄλλους,
 μὲ καταφρόγυα ἀν φέρνεται κι' ὁ ἴδιος στοὺς Μεγάλους.
 « Τοῦ Κόσμου εἰν' ὅλα τίποτε, γιατὶ περονοῦν μὲ χρόνια:
 Κι' οἱ θρόνοι κι' ή ταπείνωσι κι' ή Νίκη καὶ τὸ γέρος.
 — Μὴ οὖῆς ποτὲ σου τ' ὄνομα, π' ἀφῆκε δοξασμένος,
 ἀν θὲς στὸν κόσμο γιὰ νὰ ζῇ καὶ τ' ὄνομά σου αἰώνια. »

Ο ΑΣΤΡΟΛΟΓΟΣ

ΣΙΝΑΣ ἀστρολόγος μπῆκε στὸν φτωχό του τὸν ὄντά,
 Κ' εἰδε κάποιονε νὰ στέκῃ στὴ γυναικα του κοπτά.
 "Αρχισε νὰ τήγε βρέζῃ καὶ στὸ δόδιο σπητικό
 μπῆκε ή ἀποη διζόροιο καὶ τῆς γούνιας τὸ κακό.
 Πέρασ' ἦνας διαβασμένος καὶ τοῦ λέγει! — Μὲ τὸ ροῦ
 πῶς μπορεῖς νὰ ξέρογης τ' εἰραι μὲς τ' ἀστέραις τ' οὐρανοῖ,
 μὰ ποῦ δὲν μπορεῖς νὰ βλέπης μὲ τὰ μάτια πειδ κοπτά
 ποιὸς ενδιόσκεται, καϊμέτε, στὸν φτωχό σου τὸν ὄντά!

(1913)

ΜΙΧΑΗΛ ΑΡΓΥΡΟΠΟΥΛΟΣ

